

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Ἀντιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σόγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιᾳ διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτα μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 53

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Ἡ ἱστορία τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ (Συνέχεια)

Ψύχραιμα, σὰν νὰ ἐκτελοῦσε ὑπηρεσίᾳ, πέζεψε, πήρε τὸ ἄλογό του καὶ τὸ ἔξεψε στήν Ὑδόννη, μὲ τὰ λουριά πού κρεμόνταν στὸ πλάϊ του. Ὑστερ' ἀνέβηκε πάλι κι' ἐτοιμάστηκε νὰ κινήσῃ.

Ἐνας ἀπ' τοὺς δυὸ ἀξιωματικούς τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ φώναξε:

— Ἐ, λοχία, τί κάνετε αὐτοῦ;

— Τὸ βλέπετε, λοχαγέ μου: βρήκα τὸ κανόνι μου καὶ τὸ παίρνω.

— Τὸ παίρνετε; ἔκαμε ὁ ἀξιωματικὸς ξαφνισμένος. Καὶ ποῦ τὸ πάτε;

— Ἐκεῖ-κάτω! ἀπάντησε ὁ Μαῦρέκ δεικνόντας τὸ Ἀμανβιλλιέ.

Καὶ πρόσθεσε, τονίζοντας τὶς λέξεις:

— Τὸ παίρνω, γιατί δὲ θέλω νὰ τὸ πάρουν οἱ Πρώσοι!

— Δὲ θέλετε;.. ὥστε, δίχως διαταγή, ἀπ' τὸ κεφάλι σας, τὸ παίρνετε τὸ κανόνι;

— Ναί, λοχαγέ μου, ἔχω ὀρκιστῇ ὅτι, ὅσο ζῶ ἐγώ, δὲ θὰ πέσει στὰ χέρια τους.

Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κοιτάχτηκαν. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ψιθύρισε:

— Τὸν κακομοῖρη!.. Τρελλάθηκε!

— Τρελλάθηκε, ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ ἄλλος· μὰ ἔχει μιά τρέλλα πού τὴ θαυμάζω.

Ὁ Μαῦρέκ σπηροῦνισε τ' ἄλογό του καὶ ξεκίνησε γοργά, σέρνοντας τὸ ἐλαφρὸ μυδραλλιοδόλο πρὸς τὸ δάσος.

Ἐξαφνα κράνη γερμανικὰ πρόβαλαν σὲ κάποια ἀπόστασι δεξιὰ του. Ἐν' ἀπόσπασμα ἀπὸ γερμανοὺς πυροβολητές, μαζὺ

μ' ἕναν ἀξιωματικό, εἶχε σταθεῖ καὶ τὸν κοίταζε, ἀπορώντας.

Ὁ Μαῦρέκ, καθὼς τοὺς εἶδε, σπηροῦνισε πάλι τᾶλογό του κι' ἔφυγε καλπάζοντας πρὸς ἕνα ἄοριστο σημεῖο.

Τὸν εἶδαν νὰ σκαλφαλώνῃ καὶ νὰ σταματᾷ στήν κορυφὴ ἑνὸς μικροῦ λόφου, σὰ νὰ θελε νὰ στήσῃ ἐκεῖ τὸ κανόνι του γιὰ μάχη.

Κατέβηκε ἀπ' τᾶλογό του, ἔσκυψε, ἔλυσε τὰ λουριά, τράβηξε παράμερα τᾶλογό του κι' ἔσπρωξε τὸ κανόνι ἀπὸ πίσω.

Οἱ Γερμανοὶ τώρα κατάλαβαν τὸ σκοπό του.

Φωνές, καὶ βρισιές ἀκούστηκαν ἅπ' τὸ μέρος τους.

Ἀξιωματικὸς καὶ ὀπλίτης τοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ τὸ 1870.

Τὸ σημεῖο, ὅπου εἶχε φτάσει ὁ Μαῦρέκ, ἦταν ἡ ἄκρη τῶν μεγάλων λατομείων πού ἔφταναν ὡς τὸ δάσος τοῦ Ἀμανβιλλιέ.

Τὰ λατομεῖα αὐτὰ ἦταν ἔρημα ἀπὸ καιρό, καὶ τὰ παιδιὰ ἐρχόνταν τὶς Κυριακὲς κι' ἔρριχναν πέτρες μέσα στὰ μαῦρα βάθῃ τους, γιὰ ν' ἀκούν, ὕστερ' ἀπὸ κάμποσα λεπτά, τὸ βαρὺν ἤχο πού ἔκαναν πέφτοντας πάνω στοὺς ἀθώρητους βράχους.

Ὁ Μαῦρέκ τᾶξερε καλὰ αὐτὰ τὰ λατομεῖα.

Βιαστικὰ προστάγματα ἀκούστηκαν. Μὰ οἱ γερμανοὶ πυροβολητές, πού εἶχαν τὶς καραμπίνες κρεμασμένες στὸν ὦμο, τὶς ἑκρέμασαν δίχως προθυμία, κι' ὅταν ἀντήχησε τὸ πρόσταγμα «πῦρ!», ἦταν πιά ἀργά.

Τὸ μυδραλλιοδόλο εἶχε κυλήσει στήν ἄβυσσο, εἶχε λιγύσει, εἶχε τσακιστεῖ, εἶχε κομματιαστεῖ πάνω στὶς πέτρες... Αὐτὸ τοῦλάχιστο δὲ θὰ χρησίμευε στὸν ἐχθρὸ γιὰ νὰ στολίσῃ τὸ Μουσεῖο τοῦ Πότσδαμ.

Πῶς καί, τὸ ἄλογο ἔδωκε ἡσυχα-ἡσυχα.

Στὴν ἄκρη τοῦ λατομείου, ὁ Μαῦρέκ ἔπεσε μὲ μιά σφαῖρα στὸ μηρό. Ἐνωσε τὰ χέρια, καὶ μὲ τὴν ἀγνή χωριάτικη ψυχὴ του, ὕψωσε στὸ Θεὸ μιά προσευχή.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη δέκα, εἴκοσι τουφέκια τῶν σημάδεψαν κι' ὁ γενναῖος στρατιώτης ἔπεσε τρυπημένος ἀπὸ πολλὰς σφαῖρες, δίχως νὰ βγάλῃ μιὰ.

Ἐνας Γερμανὸς ὑπαξιωματικὸς ἔτρεξ' ἐμπρός, πλησίασε τὸ Βρετανὸ καί, βλέποντας πὼς δὲν ἐσάλεψε πιά, τοῦδωσε μιά μὲ τὸ πόδι του κι' ἔσπρωξε τὸ πτώμα του στήν ἄβυσσο. Ἐσκυψε γὰρ τὸ ἴδιον. Ἐνας πνιγμένος ἤχος ἀπ' τὰ βάθῃ, τοῦ μνηοῦσε πὼς τὸ σῶμα τοῦ δυστυχισμένου Μαῦρέκ εἶχε συντριπτῇ πάνω στοὺς βράχους.

Ο Μαϋρέκ κοιμόταν τὸν αἰῶνιο ὕπνο, δίπλα στὸ ἀγαπημένο του κανόνι. Αὐτὸς, τοῦλάχιστο, δὲν εἶχε παραδώσει τὰ ἔπλα του στὸν ἐχθρό, καὶ πρὶν πεθάνει, εἶχε κάμει ὅτι υπαγόρευε τὸ καθήκον καὶ ἡ τιμή.

Τὴν ἴδιαν ὥρα πού ὁ Μαϋρέκ σκοτώθηκε στὸ Μέτς, ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς Καρδινιάκ, κρατώντας τὸν ὄρκο πού ἔδωσε στὸν πατέρα του στὸ πεδίο τῆς μάχης τοῦ Σαίν- Πριδά, πολέμησε καὶ πληγώθηκε στὴ μάχη τοῦ Ντιζόν. Μὰ γιατίρεῦθη γρήγορα καὶ πῆγε νὰ συνεχίσῃ τὴ δράση του στὴν ἀνατολικὴ στρατιά. Ὑστερα, ἀφοῦ τελείωσε τὲς σπουδές του στὸ Σαίν Σύρ, ἔλαβε μέλος, μαζὺ μὲ τὸ πεζοναυτικὸ σῶμα, σ' ὅλες τὲς ἀποικιακὲς ἐκστρατείες. Ἡ ἱστορία του, πού ἀρχίζει μεθαῦριο, εἶναι τὸ τελευταῖο μέρος τῆς μεγάλης αὐτῆς διήγησής πού, παρακολουθώντας τὴν, γνωρίσαμε τόσες δόξες, τόσες συγκινήσεις, τόσους ἡρωϊσμούς.

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ «ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ»

Η ΝΑΝΙΝΑ ΚΙ' Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ

— Μπουμπούλη μου, Μπουμπούλακο μου, ἡ Νανίνα σ' ἀγαπᾷ πολὺ!

Ἔτσι ἔλεγε ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι ὡς τριῶν χρονῶν, χαϊδεύοντας μὲ τὰ παχουλὰ χεράκια του τὴν προβοσκίδα ἑνὸς πελώριου ἐλέφα, πού φαίνονταν πολὺ εὐχάριστημένος κι' ἐκεῖνος ἀπ' αὐτὸ τὸ χάδι.

— Λουδοθίκε, πρόσεχε λοιπὸν καὶ μὴν ἀφίνεις τὴ Νανίνα μας νὰ πλησιάζει ἔτσι τὸν Ταμπούλ. Καὶ μιὰ ἀπλὴ κίνηση ἀπ' αὐτὸ τὸ παχύδερμο, θὰ ἦταν ἀρκετὴ νὰ μᾶς τὴ λυώσει.

— Μὴ φοβάσαι, Ἐδμέ, ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ἕνας νεαρὸς Εὐρωπαῖος μὲ κοστουμί ἀποικίας· ἐγγυῶμαι ἐγὼ γιὰ τὸν Ταμπούλ· εἶναι καλὸ ζῶο καὶ ἐξυπνο καὶ τοῦ ἐμπιστεύομαι τὴ Νανίνα μας. Εἶναι λίγος καιρὸς πού ἦλθε νὰ μὲ συναντήσῃς στὴ Ραϊπούρη, καὶ δὲν ξέρεις ἀκόμα πόσες ὑπηρεσίες μᾶς προσφέρουν αὐτὰ τὰ παχύδερμα ἐδῶ στὶς Ἰνδίες. Ἐγὼ τὰ ξέρω πολὺ καλά. Πίστεψέ με, ἡ Νανίνα μπορεῖ νὰ παλῆ μὲ τὸν Ταμπούλ ὅση ὥρα θέλει. Κοίταξε καὶ θὰ κρίνῃς μόνη σου.

Πραγματικῶς, ἐνῶ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Στέρν μιλοῦσαν ἔτσι ἀναμεταξύ τους, ὁ Ταμπούλ, ἀφοῦ πῆρε τὸ κοριτσάκι σιγὰ σιγὰ μὲ τὴν προβοσκίδα του, τὸ ἀνέβασε στὴ πλάτη του. Ἡ Νανίνα, λιγωμένη στὰ γέλια ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση, χτύπαγε παλαμάκια.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ κ. Στέρν, γεμάτη ἐμπιστοσύνη, δὲν φοβότανε πιά νὰ φέρει τὴν κόρη τῆς νὰ παίξει μὲ

τὸν Ταμπούλ. Κι' ἀλήθεια ἦταν πολὺ περὶεργο θέαμα νὰ βλέπει κανεὶς αὐτὸ τὸ τεράστιο ζῷο νὰ συμμορφώνεται μ' ὅλα τὰ παιχνίδια τῆς Νανίνας.

Ἐνα πρωί, ἐνῶ ἡ Νανίνα εἶχε πάει μὲ τὴν ὑπηρετρία, μιὰ νέα Ἰνδιάνη, περίπατο κοντὰ στὸ γειτονικὸ δάσος, ἡ κ. Στέρν, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ξεφύλλιζε ἕνα εὐρωπαϊκὸ περιοδικό, πού εἶχε ἔλθει μὲ τὸ τελευταῖο βαπόρι. Ἀξάφνα πετάχτηκε ἀπὸ τὸ διάβασμά της τρομαγμένη. Μιὰ φωνή σι' αὐτιά της μουρμούριζε κάτι σὲ γλῶσσα παράξενη. Σήκωσε τὸ κεφάλι της. Ἐνας Ἰνδὸς κουρελιάρης ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀλλὰ μὲ τρόπο τόσο ἀπότομο, τόσο ἀπειλητικό, πού ἡ κ. Στέρν μ' ὅλη τὴ φυσικὴ τῆς καλοσύνη, ἀρνήθηκε νὰ τοῦ δώσει. Ἐπειτα ποῖος ἦταν αὐτὸς ὁ ζητιάνος; γιατί γύριζε σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ, πού ἦταν τόσο ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὴν πόλη;

— Ἄν ἔχεις πραγματικῶς ἀνάγκη, πῆγαινε ἀπὸ τὴν κουζίνα, θὰ σὲ περιποιηθοῦν, εἶπε μὲ μιὰ φωνή, πού προσαποῦσε νὰ τὴν κάνει ἡρεμῇ, ἐνῶ ἡ καρδιά της κτυποῦσε δυνατὰ, γιατί ἦταν ἀληθινὰ πολὺ φοβισμένη.

Χωρὶς ἄλλο, ὁ ἀλήτης αὐτὸς δὲν ἤθελε ἐλεημοσύνη, καὶ ἄλλο ζητοῦσε. Γιατὶ μάλιστα ἀπομακρύνθηκε, εἶπε σιγῶνοντας ἀπειλητικὰ τὸ χέρι του:

— «Ἐννοια σου, σὺ πού μὲ διώχνεις, ἔννοια σου, θὰ σὲ ἐκδικηθῶ!»

Μόλις ἔφυγε αὐτὸς, ἡ κ. Στέρν ἔτρεξε γρήγορα νὰ βρεῖ τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν παράδοξη αὐτὴ ἐμφάνιση πού τὴν ἔκαμε τόσο νὰ τρομάξει. Ὁ κ. Στέρν δὲν ἦταν ἐκεῖ· ἔλειπε στὶς φυτεῖες τοῦ ζαχαροκάλαμου, καὶ ἡ κόρη τῆς ἡ Νανίνα, πού ἦταν ἔξω, δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμη. «Θεέ μου, μὴ τῆς συνέβῃ κανένα κακό;» Μαῦρα προσισθήματα τὴν εἶχαν κυριεύσει. Ἐτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους κοντὰ στὸ ρυάκι, ἐκεῖ πού λογάριζε ὅτι θὰ βρεῖ τὸ κοριτσάκι μὲ τὴν Ἰνδιάνη. Μόλις ὅμως ἔφτασε, στάθηκε ἀλαλιασμένη κι' ἐμπήξε μιὰ φωνή! Ἐκεῖ κάτω ἦταν ξαπλωμένη στὸ χορτάρι ἡ Ἰνδιάνη καὶ δεμένη σ' ἕνα δέντρο μ' ἕνα πανὶ στὸ στόμα. Καὶ ἡ Νανίνα πούθενά, ἀφαντῇ. «Ὁ Θεέ μου, Θεέ μου! θρηνοῦσε ἡ κ. Στέρν, αὐτὲς ὁ ζητιάνος θὰ μοῦ κλεψὲ τὸ παιδί μου! Καὶ ὅμως, Θεέ μου, ξέρεις ὅτι δὲν τοῦ ἀρνήθηκα τὴν ἐλεημοσύνη ἀπὸ σκληρότητα· ἐμάντευα ὅτι εἶχε κακοὺς σκοπούς. Ἐλεος! Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ ξανὰβρῶ τὸ παιδί μου!»

Ἐσκυψε τότε καὶ ἔλυσε τὴν ὑπηρετρία. Αὐτὴ, σὲ μιὰ γλῶσσα ξένη, πού ὅμως ἡ κ. Στέρν τὴν κατάλαβε, παράστησε τὸν ἀλήτη, πῶς τὴν ἔδωσε καὶ τὴν ἐφίμωσε παρ' ὅλη τῆς τὴν ἀντίσταση, καὶ πῶς χάθηκε ὕστερα, παίρ-

νοντας τὸ κοριτσάκι. «Μπορεῖς νὰ μὲ ἀκολουθήσεις; ρώτησε ἀμέσως ἡ κ. Στέρν· πρέπει νὰ γυρίσωμε σπῆτι γρήγορα καὶ νὰ βάλωμε τοὺς ὑπηρετές νὰ ψάξουν, νὰ βροῦν τὰ ἴχνη αὐτοῦ τοῦ κακούργου; ἂν δὲν εἶναι πολὺ ἀργά!»

Ἡ Ἰνδιάνη, ξεχνώντας τοὺς πόνους τῆς ἀπὸ τὸ δέσιμο, μὲ τὴν ἰδέα μόνο νὰ βροῦν τὸ χαμένο κοριτσάκι, ἀποκρίθηκε ὅτι εἶναι ἑτοιμὴ νὰ κάνει ὅ, τι τὴν διατάξει ἡ κυρία της. Καὶ οἱ δύο πῆραν τὸ δρόμο πολὺ βιαστικὰ γιὰ νὰ φτάσουν σπῆτι. Οἱ ὑπηρετές, πού ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ ἀφεντικά τους, γιατί τοὺς μεταχειρίζονταν μὲ μεγάλη καλοσύνη, ψάξαν παντοῦ, σ' ὅλες τὲς μεριές· δὲν μπόρεσαν ὅμως πούθενά νὰ βροῦν τὰ ἴχνη τοῦ ζητιάνου. Τρεῖς ὥρες πέρασαν καὶ ἡ κ. Στέρν, πνιγμένη στὰ κλάματα, νόμιζε πιά ὅτι τὸ κοριτσάκι τῆς ἦταν γιὰ πάντα χαμένο· καὶ ὅταν ἐπέστρεψε ὁ ἄντρας της, πού πῆγαν καὶ τὸν εἰδοποίησαν, «Λουδοθίκε, τοῦ φώναξε μὲ λυγμούς, πάει πιά, δὲν θὰ ξαναῖδῶμε τὸ κοριτσάκι μας, τὴ Νανίνα μας, πάει πιά!» καὶ ἔακλουθοῦσε νὰ κλαίει καὶ νὰ οδύρεται.

«— Θάρρος, Ἐδμέ! Ἐχω ἀκόμη μιὰ ἐλπίδα. Νὰ βγάλωμε τὸν Ταμπούλ καὶ νὰ τὸν πάμε στὸ μέρος πού ἦταν ἡ Νανίνα.» Ἡ διαταγὴ τοῦ ἔγινε ἀμέσως· τότε ὁ Εὐρωπαῖος, μπρὸς τὴν ἐκπληκτικὴ γυναῖκα του, πού δὲν ἔχανε οὔτε ἕνα του κίνημα, πῆρε ἕνα σάλι πού φοροῦσε τὸ κοριτσάκι ὅταν πῆγαινε ἔξω καὶ τῷδεῖξε στὸ ζῷο χαϊδεύοντάς το· τοῦ εἶπε πολλὰς φορὲς τὸ ὄνομα τῆς Νανίνας καὶ τοῦδεῖξε τὸν δρόμο πού πῆρε ὁ ἀλήτης, καθὼς εἶχε πεῖ ἡ Ἰνδιάνη. Ἀμέσως ὁ ἐλέφας, ὅν νὰ δειχνε ὅτι κατάλαβε, σήκωσε τὴν προβοσκίδα του μὲ θυμὸ καὶ, ἀφοῦ ἄφησε μιὰ τρομερὴ φωνή, ἔφυγε καλπάζοντας πρὸς τὸ δάσος. «Εἶναι δυνατό; ἀρά γε θὰ τὸ βρεῖ;» ψιθύριζε ἡ Ἐδμέ στὸν ἄντρα τῆς κλαίγοντας κοντὰ του· ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθῶμε καὶ μ' εἶς, γιατί ἂν βρεῖ τὰ ἴχνη, δὲν θὰ μπορέσει βέβαια μόνος του νὰ τὴν σώσει.

— Ἄς ἐλπίσωμε, ἀγαπητὴ μου. Ἐχω ἀκούσει πολλὰ νὰ διηγοῦνται γιὰ τὴν εὐφυῖα αὐτῶν τῶν ζώων. Γιατὶ ἄλλως τε νὰ μὴ ἐμπιστευθῶ στὸν Ταμπούλ; κοίταξε, χάθηκε μὲς στὸ δάσος, ὅπου θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν παρακολουθῶμε. Εἶναι δολόκληρη ἐκστρατεία καὶ ὁ καιρὸς μᾶς εἶναι πολὺτιμος, πρέπει νὰ λάβωμε μέτρα γιὰ τὸ παιδί μας.»

Ἡ Ἐδμέ, ἀνέκانه νὰ μιλήσει, τόσο ἡ συγκίνηση τὴν εἶχε παραλυμένη, σήκωσε τὸ βλέμμα τῆς στὸν οὐρανό, παρακαλώντας τὸν Θεὸ νὰ τῆς φέρει τὸ παιδί της. Ἐπειτα σῶπασε καὶ περίμενε, ἐνῶ πότε πότε τῆς ἔφευγε καὶ ἕνας λυγμός. Ἄν καὶ δὲν περιμέναν πάρα πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα, τοὺς φάνηκε

ὅμως ἕνας αἰῶνας... Νὰ λοιπὸν καὶ ξεπροβάλλει ὁ Ταμπούλ μὲ τὴ Νανίνα στὴν πλάτη του, πού φαίνονταν πολὺ ἡσυχὴ καὶ σὲ ἀσφάλεια μεγάλη ἀπάνω στὸ ἀγαπημένο της ζῷο, καὶ μὲ τὸν ἀλήτη σφικτὰ στὴν προβοσκίδα του, πού ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο του! Μόλις ὁ ἐλέφας ἔφτασε μπροστὰ στὰ ἀφεντικά του, ἄφησε τὸν κλέφτη στὴ γῆ καὶ μὲ τὴν προβοσκίδα του πῆρε τὸ κοριτσάκι καὶ τόβαλε σιγὰ-σιγὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρίας Στέρν, πού ἔκλαιγε καὶ γελοῦσε ἀπ' τὴ χαρὰ της, καταφιλώντας τὸ παιδάκι της, πού ἡ ξαφάνισή του τὴν εἶχε κάνει τόσο νὰ ὑποφέρει.

Ὁ ἐλέφας, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄφησε μιὰ φωνή πού θ' ἀντήχησε σ' ὅλα τὰ περίχωρα. Ὁ καλὸς Ταμπούλ εἶχε ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ πανηγυρίσει τὴ νίκη του, τὸν θρίαμβό του· γιατί ὅχι μόνο εἶχε σώσει τὸ παιδί, ἀλλ' εἶχε φέρει καὶ τὸν κακούργο γιὰ νὰ τιμωρηθεῖ.

Ὁ κ. Στέρν παράδωσε τὸν ἀλήτη στὰ χερία τῆς δικαιοσύνης. Ὅσο γιὰ τὸν Ταμπούλ, μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί περιποιήσεις καὶ τί χάδια τοῦκαναν. Ὅταν κανένας Εὐρωπαῖος ἐρχόταν κατὰ τύχη νὰ ζητήσῃ φιλοξενία ἀπὸ τὸ συνοικισμὸ αὐτῶ τῶν Γάλλων, ποτὲ δὲν παρέλειπαν νὰ τοῦ κάνουν λόγο γιὰ τὸν γενναῖο Ταμπούλ καὶ νὰ διηγηθοῦν τὴν ἱστορία του. Ἔτσι τὴν ἔμαθα κι' ἐγὼ καὶ τὴν ἔγραψα γιὰ τοὺς ἀναγνώστες μου, πού θὰ σκέπτονται τὸν Ταμπούλ, κάθε φορὰ πού θάκοῦν γιὰ τὴν εὐφυῖα αὐτοῦ τοῦ γιγάντιου παχύδερμου.

(Clotilde Leclerc) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ὅταν μοῦ πρωτόειπαν πῶς θὰ πῆγαινα σχολεῖο, πηδούσα ἀπὸ τὴ χαρὰ μου. Καὶ διαρκῶς ρωτοῦσα: «Πότε, μὰ πότε πιά;» Τὸ παιδικὸ μου μυαλὸ φανταζόταν πῶς τὸ σχολεῖο θάταν κανένας παράδεισος!

Ἦλθε ἐπὶ τέλους ἡ μέρα.

Πῆγα, θυμάμαι, μὲ τὸν μπαμπά μου καὶ περπατοῦσα περήφανος καὶ κορδωμένος. Ὁδῶλεπα τὸ σχολεῖο, μικρὸ τόχτε σῆς;

— Ἀργοῦμε, μπαμπά; ρώτησα κάποια στιγμὴ.

— Ἐέρω κι' ἐγὼ; μοῦ εἶπαν ὅς τὴν ὁδὸν Κεφαλληνίας...

— Κεφαλληνίας;

Κι' ἀμέσως τρέχω στὸν ἐπόμενο δρόμο καὶ κοιτῶ τὴν πινακίδα, (ἤξερα ὅς νὰ συλλαβίζω, μὲ εἶχε μάθει ἡ μαμά).

— Νά, μπαμπά, φωνάζω, γυρίζοντας πίσω. Ἐκεῖ εἶναι!

Μπήκαμε στὴν ὁδὸν Κεφαλληνίας, προχωρήσαμε λίγο καὶ τότε ὁ μπαμπάς μοῦ ἔδειξε ἕνα σπῆτι μὲ κῆπο λέγοντας: «Νὰ τὸ σχολεῖό σου».

Μπήκαμε στὸν κῆπο, ἀνεβήκαμε τὴ

σκάλα καὶ φθάσαμε στὴν πόρτα πού ἔγραφε ἀπὸ πάνω μὲ κεφαλαία γραμματα: «ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ...»

Ἦθελα νὰ ρωτοῦσα τί ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ παράξενη λέξη, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα. Μὲ εἶχε κυριεύσει μιὰ ἀνυσηχία, μιὰ ἀνυπομονησία, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω καλὰ τί.

Ὅταν μπήκαμε στὸ γραφεῖο, ὁ μπαμπάς μίλησε σιγὰ μερικὰ λεπτὰ μὲ τὴν κ. διευθύντρια. Ὑστερα ἐκείνη γύρισε πρὸς ἐμὲ γελαστή καὶ εἶπε:

«Στὴ δευτέρα τάξη κιόλα!»

Κατάλαβα πῶς μ' ἐπαινοῦσε. Τέλος ὁ μπαμπάς σηκώθηκε, χαιρέτησε τὴν διευθύντρια, μ' ἐχάιδεψε, εἶπε πῶς τὸ μεσημέρι θάρχόταν νὰ μὲ πάρῃ κι' ἔφυγε.

Ἡ διευθύντρια μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ πῆγε στὴν «τάξη».

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κάμαρα ἦταν ἡ τάξη; κι' ἐκεῖνο το μαῦρο σανίδι ὁ πίνακας;.. Μὰ γιατί ἦταν καρφωμένος στὸν τοῖχο κι' ὅχι σὲ τρία πόδια, ὅπως εἶχα δῇ σὲ εἰκόνες; Καὶ γιατί ἔγραφαν μὲ κείνο τὸ ἄσπρο πῆγμα κι' ὅχι μὲ κοντὺλι ὅπως στὴν πλάκα;

Παράξενο μοῦ φάνηκε ἅμα ἀκουσα πῶς τὸ λένε «κιμωλία», λέξη πού συγχιζα μὲ τὸ: **τιμωρία**.

Ἐξάφνα ἀκουσα τ' ὄνομά μου. Μὲ καλοῦσε ἡ «κυρία Ἄννα» στὸν πίνακα. Βγήκα. Ἀρχισε νὰ μοῦ δίνει ἀριθμοὺς γιὰ μιὰ πρόσθεση. Κι' εἶχα ἕνα φόβο μὴν τύχαινε καὶ κανένα 4, γιατί αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ δὲν ἤξερα νὰ τὸν γράφω «ἀνθρῶπινα» καὶ πάντα ἡ μαμά μου μὲ μάλωνε. Καὶ νὰ σὲ λίγο, νὰ ὅ, τι φοβόμουν: — Τέσσερα!

Τὸ ἔγραψα τρέποντας. Φοβόμουν καὶ μήπως μὲ τιμωρήσῃ ἡ κυρία Ἄννα μὰ καὶ μήπως μὲ κοροϊδεύαν τὰ ἄλλα παιδιά...

Πραγματικῶς, ὅλα ἔβαλαν τὰ γέλια κι' ἐγὼ τότε πῆγα νὰ κλάψω ἀπὸ τὴ στενοχώρια μου. Ἡ κυρία Ἄννα εἶπε: «Ἄ, ὅχι ἔτσι». Καὶ κατέθηκε νὰ διορθώσῃ τὸ 4 μου...

Ὅταν τελείωσα τὴν πρόσθεση, μοῦ εἶπε νὰ καθῶ· ἀλλὰ δὲν θυμόμουν πιά τὸ θρανίό μου καὶ πῆγα σὲ ἄλλο. Ἄλλα πάλι γέλια τὰ παιδιά κι' ἄλλη ντροπὴ ἐγὼ...

Ὅταν χτύπησε διάλειμμα, βγήκα στὸ περιβόλι. Συλλογιζόμουν ὅλη τὴν ὥρα ὅτι τὸ σχολεῖο δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστο κι' ὅτι στὸ σπῆτι θὰ ἤμουν αλύστερα...

Σὰν ξαναχτύπησε τὸ κουδούνι, ἔτρεξα πρῶτος στὴν τάξη, ἀλλὰ δὲν ἐκάθησα, περιμένοντας νὰ καθῶσιν οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ καταλάβω ἀπὸ τοὺς διπλανούς μου ποῖα ἦταν ἡ θέση μου καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναπαθῶ...

Ἦταν ὥρα «Γραμματικῆς» κι' ἔλε-

γαν ὅλοι μαζί τὸν κανόνα τῆς καταλή-

ξεως τῶν πρωτοκλιτῶν. Ἐγὼ στὴν ἀρχὴ δὲν ἔλεγα τίποτα — μήπως ἤξερα; — ἀλλὰ κατὰ σύστασι τοῦ διπλανοῦ μου, γιὰ νὰ μὴ μείνω νηστεία, ἀρχισα κι' ἐγὼ νὰ παπαγαλίζω: «**Τὰ δυνάματα τῆς πρώτης κλίσεως** (ἐδῶ τὸ μυαλό μου πῆγαινε στὴν πρώτη τάξη κι' ἐπέθετα πῶς γι' αὐτὴ μιλοῦν) **λήγουν τὰ μὲν ἀρσενικά ἢ Σᾶς καὶ ἡ Σεῖς, τὰ δὲ θηλυκὰ ἢ Σάνκα καὶ ἡ Σίτα.**»

Τι ἤθελαν νὰ ποῦν αὐτά; Ὑστερα ἀπὸ πολλὴ σκέψη, ἔφτασα στὸ συμπέρασμα πῶς ἡ **Σάνκα** καὶ ἡ **Σίτα** θὰ ἦταν τίποτα κορίτσια τῆς Πρώτης. Καὶ νά, μέσ' στὴν ὥρα, ἕνα κορίτσι ἀπὸ τὴν Α' τάξη, ἦρθε νὰ ζητήσῃ κιμωλία. Χωρὶς ἄλλο αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ **Σάνκα** κι' ὅπου νὰ 'ταν, θὰ φαίνονταν κι' ἡ φιλενάδα τῆς ἡ **Σίτα**...

Κάρφωσα τὰ μάτια μου στὴν πόρτα, περιμένοντας τὴ **Σίτα**· ἀλλ' αὐτὴ δὲν βιάζόταν καθόλου νὰ φανῇ. Ἡ κυρία Ἄννα ἀπεναντίας βιάζόταν πολὺ νὰ προσέξῃ, γι' αὐτὸ ἦλθε κοντὰ μου κρατώντας τὴ ρίγα καὶ μοῦ εἶπε: «Στὴν πόρτα διαρκῶς θάχῃς τὸ νοῦ σου, παιδί μου: Πρόσεχε στὸ μάθημα γιατί θὰ σ' ἀφῆσω τιμωρία.»

Ἡ ἀπειλή της, βλέπετε, ἀνεφέρετο στὸ μέλλον· ἐγὼ ὅμως, ἀπὸ παρεξήγηση, ἐνόμισα πῶς εἶμαι κιόλα τιμωρημένος καὶ πῶς δὲν θὰ μ' ἀφῆνε νὰ φύγω ὅταν θάρχόταν ὁ μπαμπάς νὰ μὲ πάρῃ. Γι' αὐτὸ, μάλιστα χτύπησε κουδούνι, ἀρπάξω τὴ σάνκα μου καὶ τὸ καπέλο μου κι' ἂν μὲ πιάσῃς!... Τὸ ἔβαλα στὰ τέσσερα, γιατί φοβόμουν μὴν ἔστειλε ἡ κυρία Ἄννα τὰ παιδιά νὰ μὲ κυνηγήσουν!

Ἐφθασα σπῆτι καταλαχανιασμένος, ἐξανημένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο.

Οἱ δικαί μου ἀπόρησαν: πῶς ἦρθα μόνος μου καὶ δὲν περίμενα τὸν μπαμπά; Ἐκράτησαν ὅμως τὴν περιέργειά τους γιὰ λίγο, ὅς πού νὰ μὲ βεβαιώσουν πῶς ἐμσοκοδόλησε τὸ σπῆτι ἀπὸ «σχολεῖο». Μὰ πού νὰ τὰ χάψω ἐγὼ αὐτά!

— Δὲν θὰ ξαναπατήσω! ἐκήρυξα.

Ξαναπῆγα ὅμως. Καὶ πηγαίνοντας καθέμερα, ἔμαθα ἐπιτέλους ποῖες ἦταν ἡ **Σάνκα** καὶ ἡ **Σίτα**...

ΚΟΚΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΔΑ

Ὅχι μόνο στὸ θέατρο, ἀλλὰ καὶ στὴ ζωὴ, προτιμοῦμε τὴ μίμησιν ἀπ' τὴν ἀλήθεια. Παράδειγμα: μᾶς ἀρέσουν καλύτερα οἱ ξυρισμένοι ἀπὸ τοὺς σπανοὺς.

Μ' ὅλες τὲς προσπάθειες πού καταβάλλονται, πάντα θὰ ὑπάρχῃ ἀμφισβήτησις γιὰ τὰ σύνορα μεταξὺ θαύρων καὶ ἀναιδειών.

Ἡ φοβερότερη ἐγκατάλειψη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο εἶναι ὅταν τὸν ἐγκαταλείπῃ ἡ ἐποχή του.

Δ. Γε. Κ.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ Α. ZENNEBRAHN
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΕΠΙΛΟΓΟΣ (Συνέχεια)

— 'Εγώ; ψιθύρισε η 'Ανθούλα.
— Ναί, παιδί μου. Ξέρεις πόσο σάγαπομε ο άντρας μου κι' εγώ και πόσο θέλουμε το καλό σου. Βλέπω τώρα πώς τὸ Γιάννη τὸν ἀγαπᾷς. 'Η χαρὰ θὰ τὸν γιαιτρέψῃ πὺδ γρήγορα ἀπ' ὅλα τὰ γιαιτρικά τοῦ γιαιτροῦ.
'Η 'Ανθούλα δὲν ἀποκρίθηκε, ἀλλὰ γύρισε μονάχη στὴν κάμαρα. 'Η καρδιά της χτυποῦσε δυνατά, κι' ἀπὸ χαρὰ βέβαια, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴ συγκίνηση ποὺ ἐμελλε τώρα νὰ πῇ στὸ Γιάννη πὺς τὸν ἤθελε γι' ἄντρα της.
'Αλλ' ἀφοῦ τῆς εἶπε ἔτσι νὰ κάμῃ ἡ Δεμάρα, δὲν θάταν ἀπρεπο. 'Η φρόνιμη καὶ καλὴ ἐκείνη γυναῖκα δὲν μποροῦσε νὰ τὴ συμβουλέψῃ τίποτα τέτοιο.
— Γιάννη, τοῦ εἶπε, τώρα εἶσαι καλύτερα. Καὶ νᾶξες τὴ χαρὰ ποὺ ἔχουμε τώρα ἡ μητέρα σου κι' ἐγώ!..
— Τὸ ξέρω πὺς θέλεις νὰ γίνω καλὰ, 'Ανθούλα... Μὲ περιποιήθηκες πολὺ, πάρα πολὺ μάλιστα...
— 'Εκαμα ὅ,τι ἐπρεπε νὰ κάμω, Γιάννη. Γιατὶ ἂν δὲν γινόσουν καλὰ, θὰ πέθαινα κι' ἐγώ.
— Καὶ γιαιτὶ θὰ πέθαινες καὶ σὺ, ποὺ εἶσαι τόσο εὐτυχισμένη;... Ποῦ θὰ θυμᾶσαι πὺς ἐμένα, αὐριο ποὺ θα παντρευτῆς!..
— Καὶ ποῖον θαρρεῖς πὺς θὰ πάρω, Γιάννη μου; 'Αν νομίζεις τὸ Δημήτρη, ἔχεις λάθος. Τοῦ εἶπα πὺς δὲν τὸν θέλω.
'Ο Γιάννης ἐβγαλε τότε μιὰ κραυγὴ, ποὺ ἡ 'Ανθούλα ἐτρόμαξε. Εἶχε γίνει κατάχλωμος κι' ἡ πληγὴ του ἴσως θὰ ξανάνοιγε ἀπ' αὐτὴ τὴν ταραχὴ. 'Α, δὲν ἔκαμε καλὰ ἡ κυρὰ Δεμάρα, ποὺ τὴν παρακίνησε νὰ τοῦ κάμῃ ἀπὸ τώρα τέτοια ὁμιλία. 'Επρεπε νὰ τὴν ἀρήσῃ γι' ἀργότερα, ὅταν ὁ ἄρρωστος θὰ δυνάμωνε περισσότερο...
'Απ' τὸν τρόπο ποὺ τὴν ἐπίασε, ἡ 'Ανθούλα γονάτισε κοντὰ στὸ φίλο της καὶ, κρατώντας τὸν, τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. 'Ο Γιάννης τῆς πῆρε τότε τὸ κεφάλι μὲ τὰ δὺο τοῦ χέρια καὶ, κοιτάζοντάς την στὰ μάτια, προσπάθησε νὰ διαβάσῃ μέσα στὸ νοῦ της. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ τῆς μιλά:
— 'Αλήθεια, 'Ανθούλα, δὲν θὰ πάρῃς τὸ Δημήτρη;
— 'Οχι, Γιάννη μου, ὄχι!
— Μὰ δὲν τὸν ἀγαπᾷς;
— Ποτὲ δὲν τὸν ἀγάπησα!
— Καὶ ξέρεις πόσο σάγαπῶ ἐγώ;
— Ναί, γιαιτὶ κι' ἐγὼ ἀγαπῶ τὸ ἴδιο.
'Ο Γιάννης δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. 'Εγείρε τὸ κεφάλι του στὸν ὅμο τῆς 'Ανθούλας κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τὰ δάκρυα ἐκείνα φανέρωναν πόση μυστικὴ λύπη κι' ἀγωνία ἐπέβρε ὡς τότε

τὴν καρδιά τοῦ δυστυχισμένου νέου, μὰ καὶ πόση ἀνακούφιση τοῦ προξένησαν τὰ λόγια τῆς καλῆς τοῦ 'Ανθούλας.
Ξαναθυμήθηκαν κι' οἱ δὺο τὰ περασμένα, τὴν παιδικὴ τους ἡλικία, ἀπὸ τὴν πρώτη τους γνωριμιά ὡς τὸν πρῶτο τους χωρισμό... Τὰ χρόνια ξαναγύρισαν στὴ μνήμη τους ὅλο ἀγάπη κι' εὐτυχία. Καὶ τώρα ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦν, νὰ ἐνωθοῦν γιὰ πάντα, νὰ μὴ χωριστοῦν ὡς τὴν τελευταία τους πνοή...
— Πὺς μπόρεσες νὰ πιστέψῃς πὺς θὰ παίρῃς ἄλλον; εἶπε ἡ 'Ανθούλα. 'Αν ἄκουσες τέτοιο πρᾶγμα, γιαιτὶ δὲν μέρωτοῦσες;
— 'Ημουν ζηλιάρης... 'Απὸ τὴν πολλή μου λύπη, δὲν ἤξερα τί ἔκανα... Οὐτὲ νὰ σκεφτῶ δὲν μποροῦσα... 'Αλήθεια λές: ἐπρεπε νὰ ρωτήσω σένα τὴν ἴδια, ἅμα ἄκουσα τὸ καὶ τό... Τί λέω; Δὲν ἐπρεπε καὶ νὰ τὸ πιστέψω. Κι' ὅμως τὸ πίστεψα... Καὶ σένα θεώρησα περὶττὸ νὰ σὲ ρωτήσω. 'Α, πόσο ὑπόφερα, 'Ανθούλα!
— Τὸ ξέρω... 'Η μητέρα μου εἶπε πὺς ἀπὸ τὴ λύπη σου οὐτὲ ἔτρωγες οὐτὲ κοιμώσουν. 'Αλλὰ μὴν τὰ συλλογίζεσαι, μὴν τὰ θυμᾶσαι πιά! Αὐτὰ πέρασαν, Γιάννη μου! Πέρασαν ὅπως ἡ πληγὴ σου... Κι' ὅταν εἶπα τῆς μητέρας σου πὺς ἦταν ψέμματα καὶ πὺς ἐγὼ οὐτὲ Δημήτρη θὰ παίρῃ, οὐτὲ ἄλλον κανένα ἀπὸ τὸ Γιάννη μου, μὲ παρακίνησε νὰ σοῦ τὸ πῶ ἐγὼ ἡ ἴδια. 'Εκαμε καλὰ. Τώρα τὸ βλέπω.
— 'Ω, 'Ανθούλα!... Γιατὶ νὰ μὴν μοῦ τὸ πῆς πρωτότερα;..
— Μὰ δὲν ἐφανταζόμουν πὺς εἶχες πιστέψῃ γιὰ μένα τέτοιο πρᾶγμα καὶ πὺς αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία τῆς λύπης σου.
— 'Εχεις δίκιο, 'Ανθούλα. Δὲν ἐπρεπε νὰ τὸ πιστέψω ποτέ. Συχώρεσέ με ποῦ σὲ παραξήγησα.
— Συχώρεσέ με καὶ σὺ ποῦ, χωρὶς νὰ θέλω, σ' ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃς τόσο...
'Η ὥρα περνᾷ γρήγορα ὅταν μιλοῦν ἔτσι δὺο ἀγαπημένοι. 'Ο Γιάννης κι' ἡ 'Ανθούλα μιλοῦσαν μιὰ δόλακερη ὥρα, ὅταν τέλος μπῆκε στὴν κάμαρα κι' ἡ Δεμάρα.
— 'Αχ, πόσο σάγαπῶ, μητέρα! τῆς φώναξε ὁ Γιάννης.
'Η 'Ανθούλα σηκώθηκε καὶ, χωρὶς λέξη, ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὴν καλὴ ἐκείνη γυναῖκα, ποὺ θάταν τώρα καὶ μητέρα δική της.
— Μπράβο, παιδιά μου, εἶπε αὐτὴ. Εἴμ' εὐτυχισμένη ποὺ σὰς βλέπω τώρα ἔτσι εὐτυχισμένα. 'Η χαρὰ σας θὰ ναι ἀληθινή χαρὰ καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν ἄντρα μου. Μείνε κοντὰ στὸ Γιάννη, κόρη μου. 'Εγὼ πάω νὰ πῶ τὴν καλὴ εἴδηση στὸν πατέρα σου...
* * *

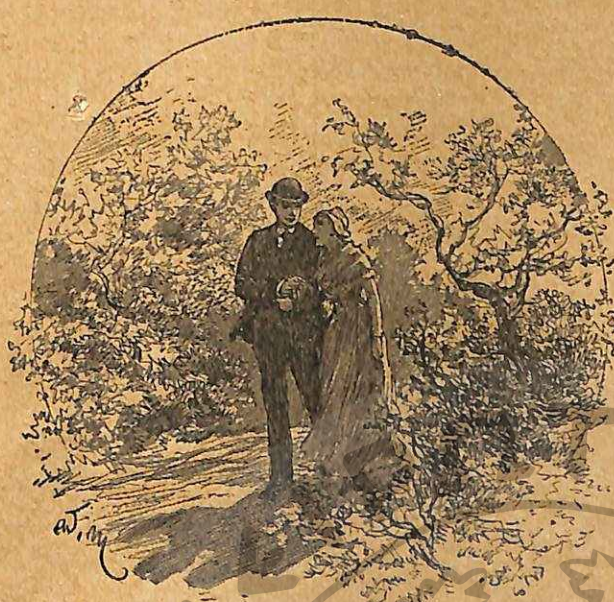
Κι' ἡ Δεμάρα γύρισε ἀμέσως στὴ βίλλα. Κάθε πρωτὶ, ὁ Δεμάρας περνοῦσε

ἀπὸ τοῦ Φραντὴ νὰ μαθαίνῃ πὺς ἦταν ὁ γιός του, κι' ἀπὸ καὶ πῆγαινε στὴ δουλειά του. Τὸ βράδυ ὅμως, κατακουρασμένος, γυρίζε κι' ἔμενε στὴ βίλλα.
'Ανησυχῆσε ἅμα εἶδε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ ρώτησε ἀπὸ μακριά:
— Γιατὶ ἦρθες;... Μὴ φέρνῃς καμιά κακὴ εἴδηση;
— 'Ω, κάθε ἄλλο! τοῦ ἀποκρίθηκε. 'Ο,τι θέλαμε, θὰ γίνῃ. 'Η 'Ανθούλα ἀγαπᾷ τὸ Γιάννη μας, ποῦ κι' αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ τόσο. Καὶ τὰ μίλησαν κι' ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν.
— Τί μοῦ λές! 'Ωστε ἦταν ψέμματα κείνὰ ποὺ ἀκούσαμε;
— Δόγια τοῦ κόσμου, ἄντρα μου! 'Επειδὴ δηλαδὴ ὁ κύρ-Δημήτρης γύρεψε τὴν 'Ανθούλα, εἶπαν...
— Μὰ ὁ ἴδιος ὁ πατέρας της δὲν εἶπε τοῦ Καραῖ πὺς ἦταν τελειωμένα;
— Τοῦ τόπε πρὶν ρωτήσῃ τὴν 'Ανθούλα. 'Αμα τᾶκουσε ὅμως αὐτὴ, εἶπε πὺς τὸν Δημήτρη δὲν τὸν θέλει. Κι' ὁ κύρ-Φραντὴς τοῦ ἀπάντησε πὺς ἡ νύφη εἶναι ἀκόμα μικρή.
— 'Ετσι λοιπόν;
— 'Ετσι ὅπως σοῦ λέω. Ποτὲ ἡ 'Ανθούλα δὲ σκέφτηκε νὰ πάρῃ ἄλλον ἀπὸ τὸ Γιάννη μας. Καὶ νὰ, τώρα τὰ τελείωσαν.
— Δοξασμένο τὸνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε μὲ μεγάλη χαρὰ ὁ Δεμάρας. Νὰ ζήσουν! 'Α, ὁ γιός μου παίρνει καλὴ κι' ἀξία γυναῖκα, ὅπως κι' ἐγὼ εἶχα τὴν τύχη νὰ πάρω σένα!
Κι' ἀγκάλιασε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ φίλησε μὲ συγκίνηση.
Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ γεωργὸς φόρεσε τὰ γιορτινά του καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὸ δασοφύλακα.
— Χωρὶς ἄλλο, κύρ-Φραντὴ, τοῦ εἶπε, θὰ ξέρῃς τί τρέχει καὶ θὰ εἶσαι καὶ σὺ εὐχαριστημένος σὰν καὶ μένα, πιστεύω, ποὺ ἀγαπιόμαστε τὰ παιδιά μας κι' ἀποφάσισαν νὰ παντρευτοῦν.
Ναί, ὁ πατέρας τῆς 'Ανθούλας τὰ ἤξερε πιά ὅλα. 'Η Δεμάρα τοῦ εἶχε πῇ πὺς ὁ Γιάννης πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴ λύπη του, μὲ τὴν ἰδέα πὺς ἡ 'Ανθούλα θὰ παίρῃ τὸ Δημήτρη.
— Δός μου τὸ χέρι σου, Δεμάρα! ἀποκρίθηκε στὸ συμπέθερο. Τελειωμένα τὰ πράγματα. Χρόνια τώρα, ἔχω σὰν παιδί μου τὸ Γιάννη, ποῦ μὲ γλύτωσε κι' ἀπὸ κείνον τὸν κακοῦργο, τὸ λαθροκυνηγό. 'Ετσι κι' αὐτὸς τὸν χτύπησε τώρα καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς τὸν σκοτώσῃ... 'Α, εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ ἡ κόρη μου παίρνει ἕνα τόσο καλὸ παιδί σὰν τὸ Γιάννη κι' ἂς μὴν ἔχει χτήματα καὶ πλοῦτη!
Αὐτὸ ὁ Φραντὴς τὸ εἶπε δυνατά, γιὰ νὰ δείξῃ, ἡ γιὰ νὰ πείσῃ καὶ τὸν ἑαυτό του, πὺς δὲν τὸν ἐνοιαίσε ποῦ ἡ κόρη του ἔχανε τὴ μεγάλη περιουσία τοῦ κύρ-Δημήτρη.

— 'Α, Φραντὴ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Δεμάρας: μὴ νομίζῃς πὺς κι' ὁ γιός μου δὲν ἔχει... 'Ετσι θὰ τὸν ἀφίνα ἐγώ; Μάθε λοιπόν, πὺς τώρα ποῦ παντρεύεται, θὰ τοῦ δώσω τὸ μισό μου χτήμα. Γιατὶ τὸ δούλεψέ με τὴν καρδιά του τὸ παιδί, τόσα χρόνια τώρα. Καὶ τὸ σπῆτι δικό του θὰ μείνῃ. 'Εγὼ θὰ πάρω τὴ γυναῖκα μου καὶ θὰ καθήσουμε σ' ἕν' ἄλλο σπιτάκι ποὺ ἔχουμε, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ ποταμοῦ.
— Κύρ Δεμάρα, κι' ἡ 'Ανθούλα μου ἔχει προίκα δέκα χιλιάδες φράγκα, ἐδόλως ὁ Φραντὴς.
'Ετσι συμφώνησαν καὶ τὰ προικιά κι' ἀποφάσισαν νὰ κάμουν τὸ γάμο τὸ καλοκαίρι. Γιατὶ ἐπρεπε νὰ γυρίσῃ κι' ἡ κυρία Λάντη, ποὺ τὸ χειμῶνα τὸν περνοῦσε στὸ Παρίσι.
* * *

'Ο Γιάννης κι' ἡ 'Ανθούλα ἦταν εὐτυχισμένοι. 'Εξεραν πὺς τίποτα πιά δὲ θὰ τοὺς χώριζε. 'Ο Δεμάρας δὲν ἤθελε νὰ βαρύνῃ ἀμέσως τὸ γιό του, ποὺ ἦταν ἀκόμα ἀδύνατος, μὲ αἰς κουραστικὲς γεωργικὲς ἐργασίες καὶ τοῦ εἶπε:
— Κάθου κοντὰ στὴν ἀρραβωνιαστικιά σου, παιδί μου. Τὰ χέρια σου δὲν εἰν' ἀκόμη γι' ἀξίνα.
'Ετσι ἡ 'Ανθούλα κι' ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς ἐδγαῖναν καθεμὲρα περίπατο μαζί. Τὰ περίχωρα τᾶξεραν καλὰ: κι' ὅμως πόσο διαφορετικὲς, πόσο πὺς ὁμορφες τοὺς φαίνονταν τώρα οἱ τοποθεσίες!
Τὸ δάσος μοσχοβολοῦσε περισσότερο, τὰ λουλούδια εἶχαν ζωηρότερα χρώματα. Κι' αὐτὲς ἀκόμα οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, ὅταν βασιλευσε πίσω ἀπ' τὸ λόφο, τοὺς φαίνονταν λημπρότερες, φωτεινότερες...
'Επιτέλους γύρισε κι' ἡ κυρία Λάντη στὸ ἐξοχικὸ μέγαρο καὶ μὲ μεγάλη τῆς χαρὰ ἔμαθε τὸν ἀρραβῶνα τῆς ἀγαπημένης της.
— 'Εδῶ θὰ γίνῃ ὁ γάμος, μικρή μου, τῆς εἶπε: ἐγὼ θὰ κάμω ὅλα τὰ ἔξοδα.
— Δὲν ἤθελα, κυρία, νὰ κάμω γάμο ἀνοιχτό, ἀποκρίθηκε μὲ συστολὴ ἡ 'Ανθούλα: εἴστε, οἱ συγγενεῖς μας κι' ὁ κύρ 'Αλάρτης μονάχα φτάνουν: τί τοὺς θέλουμε τοὺς ἄλλους καλεσμένους;
— 'Οπως σ'ἀρέσει, 'Ανθούλα μου. 'Ας ἡμαστε ἐμεῖς κι' ἐμεῖς.
'Η ποθητὴ ἡμέρα ἔφτασε. 'Η κυρία Λάντη θέλησε νὰ φορέσῃ ἡ 'Ανθούλα ἄσπρο νυφικό, ἂν κι' αὐτὸ δὲν συνηθιζόταν στὴν ἐξοχή. 'Η καμαριέρα τότε τῆς κυρίας τὴν ἐστόλισε ὅσο καλύτερα ἤξερε. Κι' ἔτσι ἔγινε μιὰ πολὺ χαριτωμένη νυφούλα μὲ τόλσασπρο φόρεμα, τὸν τούλινο πέπλο καὶ τοὺς ἀνθοὺς τῆς πορτοκαλιάς. Κι' ὁ Γιάννης, ἂν καὶ χλωμὸς λιγάκι ἀπὸ τὴν πληγὴ,

ἦταν ὁ πὺς ὁμορφος νέος σ' ὅλα τὰ γύρο χωριὰ κι' ἡ μαύρη φορεσιά ποὺ ἔκαμε γιὰ τὸ γάμο, τοῦ πῆγαινε τί ὥρα! Τελος πάντων ἦταν ἕνα πολὺ ταιριαστὸ ζευγαράκι ὁ Γιάννης κι' ἡ 'Ανθούλα καὶ χαιρόταν νὰ τοὺς βλέπῃ κανεῖς, ὅταν μάλιστα καὶ τὸν μετὰ τὰ λαμπρά τους μάτια, γεμάτα ἀγάπη.
Στὸ γάμο πῆγε κι' ὁ γέρο- 'Αλάρτης. Καὶ κανένας, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ, ποῖος ἀπὸ τοὺς δὺο, ὁ Φραντὴς ἢ αὐτὸς, ἦταν ὁ πατέρας τῆς νύφης: γιαιτὶ μὲ τὴν ἴδια στοργὴ ὁ παλιὸς δασοφύλακας ἐφρόντιζε γιὰ τὴ μικρὴ του φίλη καὶ τὴν ἴδια συγκίνηση ἔδειχνε...
Κι' ὁ Πάτροκλος ἦταν ἐκεῖ, γιαιτ' εἶχε γυρίσει μὲ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὸ Παρίσι. 'Ο γιός τῆς κυρίας Λάντη ἦταν τώρα ἕνας μεγαλόσωμος νέος μὲ ξανθὰ μουστάκια, ὄχι καὶ τόσο συμπα-

Οἱ σκιᾶς τοῦ Γιάννη καὶ τῆς 'Ανθούλας χάθηκαν κάτω ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα. (Σελ. 421, στ. γ')

θητικὸς. Εἶχε πάψει ὅμως νὰ λῆη σκληρὰ λόγια τῆς 'Ανθούλας καὶ μάλιστα, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκιννοῦσαν γιὰ τὴν ἐκκλησιά, ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ κομψὴ θήκη καὶ τῆς εἶπε:
— 'Ανθούλα, αὐτὸ σοῦ τὸ χαρίζω γιὰ ἐνθύμηση τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ πνιγούμε κι' οἱ δὺο ἐξ αἰτίας μου...
'Η 'Ανθούλα πῆρε τὴ θήκη κι' εἶδε πὺς εἶχε μέσα ἕνα χρυσὸ ρολογάκι. 'Ω, τὸ γαμήλιο αὐτὸ ὄμορρο πολλὲς πῆρες τὴν ἔκαμε νὰ ξεχάσῃ...
Καὶ πῆγαν στὴν ἐκκλησίαν.
'Ενθ' ὁ παπὰς τοὺς διάβαζε τίς εὐχές, ἡ 'Ανθούλα, γονατιστὴ, εὐχαριστοῦσε ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς της τὸ Θεὸ ποὺ τὴν ἔκαμε τόσο εὐτυχισμένη.
'Η εὐτυχία αὐτὴ τῆς παρουσιάστηκε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γινώρισε τὸ καλὸ ἐκεῖνο παιδί, ποὺ νέος τώρα, στὸ πλευρό

της, ὀρκιζόταν μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους, νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὴν προστατεύῃ.
— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου! ψιθύριζε μὲ ἀπειρὴ εὐγνωμοσύνη ἡ νυφούλα.
'Η ἐκκλησιά, τὸ θυμίαμα, οἱ ψαλμοὶ, τῆς θύμισαν τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ πατέρας της, κλαίγοντας, τὴν τραδοῦσε ἀπ' τὸ χέρι πίσω ἀπὸ τὸ φτωχικὸ φέρετρο τῆς μητέρας της.
— Μαννούλα μου, εἶπε μέσα της, δός μου τὴν εὐχή σου ἀπ' τὸν οὐρανό, δός μου τὴν εὐχή σου καὶ στὸ Γιάννη!..
'Η τελετὴ τελείωσε. 'Απὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ 'Ανθούλα ἦταν Δεμάρα. Καὶ γύρισε, κρατώντας τὸ χέρι τοῦ ἄντρα της... ναί, τοῦ ἄντρα της! 'Ο Γιάννης ἦταν πιά δικός της. Τί εὐτυχία!
Τὸ τραπέζι στρώθηκε στὸ σπιτάκι τοῦ δασοφύλακα, στὸ ἱσόγειο. Οἱ καλεσμένοι ἐκάθησαν ὅλοι, ἀκόμη κι' ὁ Καραῖς μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴ μεγάλη του κόρη.
Κάτω ἀπ' τὴν πετσέτα της, ἡ νύφη βρῆκε ἕνα κύλινδρο ἀπὸ χρυσὰ νομίσματα. 'Εκιναν χίλια φράγκα κι' ἦταν δῶρο τῆς κυρίας Λάντη. 'Αλλὰ μαζί μὲ τὸν κύλινδρο, ἦταν κι' ἕνα χαρτί, ἕνα χαρτόσημο. Τί νᾶλεγε ἄρα γε; Νά το:
— Χαρίζω μετὰ τὸ θάνατό μου στὴν ἀγαπημένην μου 'Ανθούλα τὸ σπῆτι μου μὲ τοὺς δόλγυρα ἄγρους καὶ κήπους.
'Αλάρτης.
'Ηταν δυνατό!
'Η 'Ανθούλα ἀγκάλιασε τὸ γέρο δασοφύλακα ποὺ ἔκλαιγε ἀπ' τὴ συγκίνηση καὶ τῆς ἔλεγε:
— Κόρη μου καθαυτὸ νᾶσουν, δὲν θὰ σ'ἀγαποῦσα περισσότερο! 'Ολοι ἦταν εὐτυχισμένοι.
Τὸ βράδυ, ὁ Γιάννης πῆρε μπράτσον τὴν 'Ανθούλα καὶ, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ κανεῖς, βγήκαν μαζί ἀπ' τὸ σπιτάκι. 'Ελα, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε στ' αὐτί, ἔλα νὰ κάμουμε ἄλλη μιὰ φορὰ μαζί τὸ δρόμο: κείνο ποὺ πᾶει στὴ βίλλα, ὅπως τότε ποὺ ἤμαστε μικροί...
Εἶχε βγῇ τὸ φεγγάρι, ποὺ φώτιζε τὸ δάσος καὶ τὰ χωράφια δόλγυρα. Κι' οἱ σκιᾶς τοῦ Γιάννη καὶ τῆς 'Ανθούλας χάθηκαν κάτω ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα... (Μετάφραση 'Αε. Π. Κ. καὶ Γε. Σ.)
ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ 'ΑΝΘΟΛΙΑΣ.
ΡΗΤΑ
34.
Τὸ παιδί τὸ καθαρό
'Ολοι ἀγαπᾶνε,
Χαίρουν νὰ τὸ βλέπουνε
Καὶ νὰ τὸ ἐπαινᾶνε.
Τὸ παιδί τὸ οὐρανό
'Οποιοι κι' ἂν τὸ ἰδοῦνε,
Μακρὰ του φεύγουνε.
Νὰ μὴ λερωθοῦνε.
CHEF

Αντρωτή! Νά ελπίσω ότι θα μου γράφης τώρα τακτικότερα; 'Ο-σέσο σ' ευχαριστώ για τὰ τόσο θερμά λόγια που συνοδεύουν την άναμνέση της «παντοτινής» συνδρομής σου. Για τὴ φωτογραφία, τί νά σοῦ πῶ χωρίς νά τὴν ἴδω; Φαντάζομαι πῶς τὸ παιδάκι ἐκείνο θὰ κουνήθηκε μὴ σιγμὴ ὅταν ἄνοιξε ὁ φακός, κι' ἔτσι, κοντὰ σὴ μητέρα, βγήκαν δυὸ ὅμοια παιδάκια, τὸ ἓνα σὲ στάση διαφορετική. 'Οπωςδὴποτε, ἂν δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ἐξήγηση, θὰ εἶναι καμμιὰ ἄλλη, ὅμοια. Γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ βλέπης σ' αὐτὸ τὸ περίεργο τίποτα τὸ υπερφυσικό.

Χαίρω, Πανταχοῦ Παρών, πού ἔγινε καλὰ καὶ πού δὲν ἔχασες κανένα μάθημα ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο. Δὲν ἀμφισβῆλλω πῶς μετὸ ζήλο πού ἔχεις καὶ μετὴν ἀγάπη στὴ φοιτητικὴ ζωὴ, θὰ γίνης μεθαύριο μὴ περιφρονη γιάτρισσα. Κι' ἐγὼ θάχω ἀκόμα ἓνα καμῖρι καὶ θὰ λέω: Αὐτὴ πού βλέπετε, καὶ φοιτήτρια ἀκόμα, ἦταν Διαπλαστοπούλα καὶ μετὰ διάβαζε πότε σὸ Χημειο καὶ πότε σὸ Ἀνατομικὸ... Μπράβο σὸ Σύλλογο «Περὶδρομο» καὶ σὲ σένα προσωπικῶς γιὰ ὅσα κάνετε ὑπὲρ τοῦ Μνημείου τοῦ Πολέμου.

Σοφία Ἀναστασιάδου, σ' ευχαριστῶ γιὰ τὸ γενναῖο ἐξοπλισμὸ καὶ σὲ συγχαίρω, μαζὶ μετὰ τὴν Χρυσούλα Ἀνών, γιὰ τὴ φροντίδα πού εἶχατε νὰ διενεργήσετε ἔρανο σὸ σχολεῖο σας γιὰ τὸ Μνημείο τοῦ Πολέμου. Εὐχαριστῶ καὶ τὴ διευθύντρια πού σὰς τὸ ἐπέτρεψε. Μακάρι νὰ τὸ καναν αὐτὸ ὅσοι κι' ὅσοι μποροῦν κι' ἄς μὴν ἔδιναν ὅλα τὰ παιδάκι κι' ὅλες οἱ τάξεις. Γιατὶ ἂν ἀπὸ κάθε σχολεῖο εἶχε τις 133 δραχμὲς πού μαζεύατε σεις ἀπ' τὸ δικό σας, φαντάσου τί ποσὸ θὰ μαζεύονταν. Καὶ ἀνδριάντα θὰ στήναμε!

Μαῦρε Γάτε, ὑποθέτω ὅτι ὁ καθηγητὴς σας τώρα στὴν ἀρχὴ δὲν βάζει περισσότερο ἀπὸ 8 σὲ κανένα ἀργότερα ὅμως, στοὺς πιὸ ἐπιμελεῖς σὰν καὶ σένα, θὰ βάζει καὶ τὸ πονητὸ 10. Αὐτὸς ὁ Σύλλογος τῶν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν δὲν εἶναι βέβαια γιὰ παιδιὰ. Ὑποθέτω ὅμως πῶς δὲν εἶναι οὕτως ἡ σοβαρὴς μεγαλότητα, γιὰτὶ συχνὰ βλέπω «νὰ ὑπερπηδᾷ τὰ ἐσκαμμένα» καθὼς λένε καὶ, ἀπὸ τὴν ἀπλὴ ἀναγραφή καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐξέταση αὐτῶν τῶν περιέργων φαινομένων, νὰ περνᾷ σὸν καθαρὸ «πνευματισμό», πού καμμιὰ βάση δὲν ἔχει, καὶ νὰ βγάζει ἀστηρικτὰ συμπεράσματα περὶ ὑπάρξεως «πνευμάτων», ἐπικοινωνίας μετὰ τὸν ἄλλο κόσμον κτλ. Ἀ, μακριὰ ἀπὸ τέτοια! Κινδυνεύει κανεὶς νὰ πηλαθῶσθ, ὅπως τὸ παθάν πολλοί.

Ὁ φίλος μου Ζήθι Ἑλλάς (πού ἐννομεταξὺ ἀναγνωρίζει γενναίους φρόνους τὸ δικό του Φίλοφ Λεβάντε γιὰ τὸν κατάλογο τοῦ Ψυχάρη καὶ τοῦ Ζηταῖ συγγνώμη), μὴ προτείνει ἓνα νέο Διαγωνισμὸ: Κάθε Ἑξαμηνία ἢ κάθε Τριμηνία, νὰ βραβεύω ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα στὴ Σελίδα Συνεργασίας κομμάτια,

ἓνα ποιήμα κι' ἓνα πεζό. Ἔτσι, λέει, ἡ Σελίδα θαποκτοῦσε περισσότερη σπουδαιότητα καὶ ζωηρότητα. Δὲν εἶναι ἀσχημὴ ἰδέα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ τὴ μελετήσω γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

Νά, ὅπως ἔλεγα καὶ παραπάνω, τί λαμπρὰ ἀποτελέσματα μπορεῖ νὰ δώσῃ ὁ Ἑρᾶνος στὰ Σχολεῖα γιὰ τὸ Μνημείο τοῦ Πολέμου: Δραχμὲς 869,60 ἔλαβα αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπὸ τὸ Παρθεναιωγεῖο Κωσταντινίδη μ' ἓνα ἐνθουσιαστικὸ γράμμα τῆς Δούλας Μαυρίδου πού εἶναι «Γενικὴ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος». Γιατὶ καθὼς μου γράφει, σὸ Παρθεναιωγεῖο αὐτὸ, κάθε τάξη ἔχει σύνδεσμο δικό της, ἀποτελεῖ μὴ κοινότητα πού συνεδριάζει τακτικὰ καὶ μπορεῖ ἔτσι νὰ ἐργάζεται γιὰ κάθε καλὴ ἰδέα. Μπράβο λοιπὸν σὲς καλὲς μαθήτριες πού εἶχαν τὴν πρωτοβουλία νὰ συστήσουν σὲς ἄλλες τὸ Μνημείο τοῦ Ποιητοῦ, μπράβο καὶ στὴ διευθύντρια τοῦ Παρθεναιωγείου πού μετὸς προθυμίας ἔδωσε τὴν ἄδεια καὶ τόσο καλὰ διοργανῶναι τίς μαθήτριάς του.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μου ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα κι' οἱ ἐξῆς: Ἀνδρούλα, Ἀπτερος Νίκη, Νανότα, Ἰουλίττα Βαρούχα, Ἀδελφία, Φωτιά, Γελασία, Εὐγενία Π., Δημητριάδου, Ἑλληνικὴ Πολιτεία, Δ. Παπαϊωάννου, Μυρσινὸ Δουλουδάνη, Κρητικὸ Τυρί, Παιδικὴ Χαρά, Δελφινάκι, Φασκαμιῆς, Ἑλληνικὸ Χώμα, Δέα, Υἱὸς τῆς Αἰολίδος, Ἰαρός, Δέλια καὶ Σταράτη. — Ἐξέτεσσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια, ἐξοπαθώματα, ἀναμνήσεις, συμπληρώματα, εἰσφορὰς κτλ. Ἀλλὰ πού τόπος νὰ παντήσω σ' ὅλους σ' αὐτὸ τὸ φύλλο, πού τελειώνει πιά ὁ τόμος κι' ἐπρεπε νὰ τὰ πῶ ὅλα!

Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σταματήσω, χωρὶς νὰ ναγγεῖλω καὶ τοὺς εὐτυχισμένους ἀρραβῶνες τῆς ἀγαπῆτης μας Χαλικοπουτοπούλας, (Δήμητρας Κουκουλάκη στὰ Χανιά) μετὰ τὸν κ. Σταμάτιο Ποθουλάκη, ταγματάρχην καὶ τελειόφοιτον τῆς Νομικῆς καὶ τῆς Σχολῆς τῶν Ἑδελπίδων. Ἐλαβα καὶ τὰ κουφέτα καὶ τῆς ἔστειλα τις πιὸ θερμὲς μου μητρικὰς εὐχὰς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: 53. «Σ' ἀταίριαστο φόντο» τῆς Μιράντας. — 54. «Ὁ Κοντοφῶτης» τῆς Ὑπομονητικῆς. — 55. «Ὁ κορυφολόφος μου» τοῦ Καλλιτέχνη.

Μ' αὐτὰ γεμίζει κι' ἡ σημερινὴ Σελίδα καὶ τελειώνει ἡ Δ' Τριμηνία τοῦ 1924. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ τὰ σταλέντα κομμάτια, εἶναι καὶ μερικά ἀκόμη ὀρατότατα, θὰ τὰ ἐγκρίνω κι' αὐτὰ σὸ ἐρχόμενο γιὰ τὴν Δ' Τριμηνία τοῦ 1925. Τάλλα δὲν θὰ τὰναφέρω, γιὰτ' εἶναι πολλὰ, πάρα πολλὰ καὶ θὰ ἔλεγα τόσα πού δὲν ἔχω. Ἀλλ' ἀξιάφορα ὅποιοι ἔστειλε κομμάτι καὶ δὲν τὸ εἶδε ἡ δὲν θὰ τὸ ἴδῃ μεθαύριο νὰνα-

φέρεται σὲς ἐγκρίσεις, πρέπει νὰ συμπεράνω ὅτι δὲν τὸ βρήκα δημοσιεύσιμο καί... νὰ ἐτοιμασθῇ νὰ στείλῃ ἄλλο καλύτερο. Ὅχι ὅμως ἀπὸ τώρα. Θὰ σὰς πῶ ἀπὸ πότε θὰ δέχωμαι πάλι κομμάτια γιὰ τὴν Δ' Τριμηνία.

Ἡ Διαπλάσις ἀδράζεται τοὺς φίλους της: Τζούλιαν Δ. Παπακωνσταντίνου. (ἔλαβα καὶ χαίρω πολὺ γι' αὐτὸ πού μου γράφεις!) Ἑλίου Ἑλληνισμοῦ (βραβεῖον ἔστειλα) Γαζιάν (σοὺ τὸ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολὺ γιὰ ὅλα!) Ἴον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, γράψε μου!) Χλόην (αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γενναῖο ἐξοπλισμὸν) τι εὐερεφὸ καὶ ταχτικὸ τὸ γράμμα σου!) Μαρίαν Νυντινίδου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, εὐγε!) Βαρόνων Μυγκάουζεν (ἔλαβα, ἀλλὰ τὸ 52 εἶχε τυπωθῇ) Καπετὰν Γιάννην (ἔλαβα, δὲν πειράζει ὅταν εὐκαιρῇ) Πολύμηνι Ὀδυσσεά (λήγει τὴν 28 Φεβρουαρίου) Δίλη (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα) χαίρεται σὸν ἀδελφὸ σου) Γαλαξίαν (χαίρω πού σ' ἐνθουσίασαν τὰ Νέα τοῦ 1925) γιὰ τοὺς Ἰσοτίμους ἰδὲ σὸν Ὀδηγὸ, τὸ ἐξηγεῖ καθαρότατα) Ἀλέξ. Μεσσαν. (μπορεῖς νὰ τὰ κάνης μικρὰ γιὰ τὴ Σελίδα ὅπως δὴποτε στείλῃς μου δυὸ-τρία νὰ τὰ ἴδω) Μιχρὴ Μελαχροινούλα (μὴν τὸ ἀλλάξεις: πρῶτο γιὰτὶ εἶσαι ἀκόμη μικρὴ) ἔπειτα τὸ ψευδώνυμο δὲ σημαίνει) Σπουργιτάκη (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Μόρω (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι φέτος θὰ μου γράφης πὺρ τακτικὰ) ναι, περιμένω τὴ φωτογραφία) Σμύρνην (τὸ ἐσημείωσα) Πασχαλιὰν (εὐχαριστῶ καὶ περιμένω σὴν ἐρώτησιν τῆς ἀδελφῆς σου ναι) Πλοίαρχον Νέμου (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Ἑσπερον, Ν. Τουτουτζάκη, Φίλρην Δελβάντεν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Νοεμβρίου, θὰ παντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι 29 Ἰανουαρίου.]

767. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις ἔβαλα κι' ἐγὼ Μπροστὰ σὲ πλοῖα στὴ γραμμὴ Σάν ὁδηγῶ.

Κι' ἔκανα... ποῖον θαρρεῖτε, Τὸ στόλαρχο, τὸν ἀρχηγό; Ἀ, μπὰ! νανοῖτε τὴν Καινή Ἀν ἔδετε νὰ τὸν βοήτε.

Δανυῆς Νοῦς

768. Τριπλοῦς Στοιχειόγραφος
Πάθονω μὴ πόλιν ἐδῶ-κοντά,
Τῆς κόβω τὸ κεφάλι
Καὶ ἔαφνικὰ ἡ αὐριανὴ
Ἡμέρα ξεπροβάλλει!
Κόβω κεφάλι καὶ λαιμὸ
Τοῦ νέου πού ἔχω κῆναι
Καὶ μ' ἄκου γῆς ἐλληνικῆς
Στάματα τώρα φτάνει.
Μὰ κ' αὐτῆς τὴν κορυφὴ
Τῆς κόβω μ' ἓνα κτύπο,
Καὶ λουλουδάκι καπνιστὸ
Μοσχολοῖ σὸν κήπο.

Γιώγος

769. Μεταγραμματισμός
Βγάξω Δέλτα, βάξω Ρῶ
Καὶ κοιτάξω κι' ἀπορῶ
Νὰ προβάλλῃ ἀπ' τὸ νερὸ
Ποταμοῦ ἑνὸς ἀρχαίου
Αὐτοκράτορος Ρωμαίου.

Ἀλεξάνδρινος Ἀσπὴρ

770. Δημιῶδες Αἰνίγμα

Χιλιότροπο
Χιλιόκομπο
Χίλια νὰ πῆς
Δὲ θὰ τὸ βοῇ:
Ἑλπίς τῆς Ἀνατολῆς

771. Πυραμῖς

+ Οἱ σταυροὶ καθέως θεά.
* * * * * = Σύνδεσμος
* * * * * = Ἀργοναυτὴς
* * * * * = Γάλλ. τραγικός
* * * * * = Υἱὸς Δαυὶδ
Ἰωάννα Γ. Νεμηγοριάνου

772. Κρυπτογραφικόν

123456789 = Πόλις Ἰταλική
2536 = Θηρίον.
349 = Διαιρέσεις χρόνου.
459 = Θεά.
54973 = Μοῦσα.
65436 = Αὐτοκράτωρ.
78796 = Μυθολογικόν.
83689 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
98769 = Ἡφαίστειον.

Ἰταλίας

773-777. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγκαζομένου ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ψαρά, πόλος, ὁμάς, ποινὴ, δῆς.
Ὀθρανία Ἰω. Οἰκονομική

778. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθῶν ἀντιθετὰ τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ὀνόματα των νὰποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης:

Πορθημός, μαλακός, μισῶ, δίδω, πόλος, ἔρμα.

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάνης

779. Φωνηεντόλιπον

δ-κφλ-σ ν-φσ-δ-χον

Δεσπὴ Μαργαρίτα

780. Γεῖφος

Τῷ ἄμα ἄμα τείνουν κῶν δρόσῳ
Τῷ ἄμα ἄμα φου!

Παίδιον τῶν Λαῶν

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

781. Carré

B * * * L = Signe de musique
* P * R * = Pays de Grèce
* * D * * = Roi mythologique
* R * G * = Vent et pluie
L * * * R = Verbe

Ἀφράτο Γουρνιόπουλο

782. Rébus

c c c
c ris c
ab 100 le chat c les c
c c c
Πέλοψ

Τέλος τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἀρχίζει νέος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐλλείπει χάρον αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ φύλλου τούτου ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ ἐρχόμενον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύπος Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία - Σοφοκλέους 8